

važna pa je tudi odprava pomanjkanja zdravnikov na deželi.

Jako težko vpliva lenobopasenje deželnega zbora tudi v delovanje mnogobrojnih splošnokoristnih društev. Ta koristna društva so postala večinoma za javnost neobhodno potrebna, računati pa morajo s pomočjo dežele. Ker pa zdaj deželnozbornsko kolesje stoji, mora mnogo teh društev svoje delovanje zmanjšati ali pa se popolnoma razpustiti; škoda pa ima vedno zopet splošno ljudstvo. Naj omenimo le nekatera poglavitna teh društev, da bodejo čitatelji izpoznali splošno škodo, povzročeno po delanezmožnosti deželnega zbora:

Sadje- in vinoreja, sajenje zelenjave in vrtov; vzhovčevanje sadja; gozdna kultura; pridelovanje krme; živinoreja, konjereja, svinjereja, perutnine in čebelarstvo; mlekarstvo; ribištvo; pletarstvo; promet s tujci; plavarstvo; sajenje žitja; razna podporna društva za študente; za trgovinske in obrtne nadaljevalne šole; godba; gasilstvo; obrtna društva; narovoslovje; ljudsko knjižarstvo; ljudska izobrazba; podpiranje revežev, sirot in otrok; oskrba slepcev; bolnišnice; oblačevanje vboгих otrok; počitniške kolonije; podpora odpuščenih jetnikov; zavodi za malo deco; zavodi za bolnike in rekonvalescente; preskrba pohabljenec in idiotov; vzgoja naravno zanemarjenih otrok; otroški vrtci itd.

In pomislimo, kolikokrat so odvisni osebni interesi od deželnega zbora! Koliko prošnje je, od katerih je eksistenca vboгих vdov, sirot in starčkov odvisna. Kdor le nekaj teh razmer pozna, temu mora globoko v srce rezati, ako na to misli, koliko jih je nezasluzeno lakoti in javni vbožni preskrbi izročeno, — ker deželni zbor ne dela!

Odkril sem v tih člankih le najvažnejša oškodovanja, ki so vsled nedelavnosti deželnega zbora nastala. Nikdo ne sme zanemarjati tega perečega vprašanja. Izpadanje deželnozbornskega dela sega tako globoko v razmere življenja, oškoduje vse tako hudo, prinaša vsem stanovom lako občutno škodo, da zdaj tudi že prebivalstvo mora začeti nujno zahtevati in poslanca na odgovornost klicati.

Obstrukcijo slovenskih poslancev, ki je za vse prebivalstev velika škoda, se mora in se bode premagalo!

Današnja številka „Štajerca“ ima 4 strani priloge; vsled tega obsega skupaj 12 strani in 5 slik.

Politični pregled.

Beda dežel. Država in nesrečna politika, s katero se v Avstriji narode vlada, spravila je posamezne dežele res na beraško palico. Že dolgo časa se govori o tem, da mora državni zbor posamezne dežele „sanirati“ in jim potrebnih sredstev za razvitek dati. Govori se in govori, — ali napravilo se doslej ni še nič. Zato so skoraj vse dežele v velikanskih dolgovih in ne morejo niti najnujnejših zahtev rešiti. Primanjkljaj Češke za leto 1913 n. pr. znaša 29½ milijone kron in neobhodno potrebno bo 15%, no zvišanje davkov. V Galiciji znaša primanjkljaj dežele za prihodnje leto 11 milijonev kron. Tam se predlaga celo 30% no zvišanje deželnih dklad. Kako stoji stvar na Štajerskem, smo zadnjič v posebnem članku omenili. Celo na Koroškem znaša primanjkljaj že 1½ milijona in bi se moralo doklade izredno visoko zvišari, ako bi se hotelo vse poplačati. To pa ne gre v nobeni deželi, kajti ljudstvo je izmozgano v teh časih splošne draginje.

Na Koroškem, kjer se je zdaj deželni zbor na kratko zasedanje sklicalo, so finančne razmere tudi prav žalostne, kakor dokazuje to deželni proračun za leto 1913. Država ne pomaga nič, deželni izdatki pa rastejo v vsakim letom bolj občutno. Medtem ko so znašali koroški deželni izdatki leta 1890 komaj nekaj čez 2 milijona kron, znašajo zdaj že več kot 7½ milijonev kron. Glavni izdatki so seveda oni za šolstvo, ki so zrastle v tej dobi od ¼ milijona na več kot 3 milijonev kron. Ako bi se hotelo deželni primanjkljaj na Koroškem pokriti, treba bi bilo deželne doklade za 45% zvišati. To seveda ne gre, ker bi ljudstvo moralo gospodarsko izkrvaveti. Na drugi strani se bodejo pa vendar morale

doklade vsaj za nekaj zvišati. Poslanec Steinwender priporoča potrebno zvišanja 15%. Država pa — spi!

Odiranje davkoplachevalcev. V avstrijski delegaciji vložil je neki poslanec vprašanje na vojnega ministra, v katerem pravi m. dr.: „Glasov časnih poročil se vojaško požrtvovalnost prebivalstva od strani raznih založnikov vlade grdo izrablja in zlorablja, samo da se posamezniki na troške širokih slojev prebivalstva obogati. Tako je napravila livarna kanon Plzenskih Skoda-tvornic l. 1911 čistega dobička za več kot 4½ milijonev kron. Podjetje za zgradbo parnikov „Stabilimento Tecnico“ v Trstu napravilo je 1½ milijona kron čistega dobička, fabrika patronov v Hirtenbergu 3½ milijonev kron itd. Posebno grdo nastopa železni kartel. Deli za parnike c. k. mornarice imajo za 15% višjo ceno nego za druge kupce“. Ni čuda, da so potem naši vojni parniki mnogo dražji nego inozemski. Veliki kapitalisti in liferanti se mastijo, vboго ljudstvo pa plačuje s svojimi davki to odiranje!

Cena žitja in kruha. Zavedni in nezavedni nasprotniki kmeta kričijo vedno, da je treba colnine za žitje odpraviti, ker se bode na ta način cena kruha znižalo. V „Agrar-Blattu“ pa čitamo račune, ki dokazujejo, da je ta trditev popolnoma napačna in da se kmeta po nedolžnem za „krušnega oderuha“ psuje. Evo ta račun: 100 kg pšenice stane pri colninski meri K 6:30 okroglo 24 K. Ko bi colnine ne bilo, znašala bi cena okroglo 18 K. Pri današnji ureditvi velikih mlinov se stavi cena čiste moke (Auszugmehl) za okroglo 50% višje nego cena pšenice, torej na 36 K. Iz 100 kg pšenične moke se napravi 128 kg kruha v malih koscih (torej žemelj, kipflov itd). Ti tehtajo sedaj 30 do 32 gramov in se prodajajo po 4 vinarje. Napravi se torej 4000 kosov in dobi zanje 160 K. Ako se od teh izkupljenih 160 K vrednost moke v znesku 36 K odtegne, ostane torej 124 kron za troške pekarije. Pri krušni ceni je torej cena moke z 21% in ona pekarijskih strokov z 78% udeležena. Ako se računa cena pšenice brez colnine z 19 K, pride moka na 27 K, to je za 6% cenejša. Žemlje bi postale torej za 6% težje (za 2 grama). Ako se moko prav nič ne računa in pusti kmeta ter mlinarja zastoj delati, potem mora pek le 124 K pekarijskih strokov dobiti; te dobi iz 3100 žemelj (po 41 gramov). Ako se računa pšenico po 36 K in moko vsled boljšega mletja za 25% višje kakor pšenico, potem pride 100 kg moke na 45 K. Pekarijski troški se z boljšim prometom prav lahko od 124 K na 35 K znižajo. Vsi troški bi znašali torej 80 K, ki se jih doseže iz 2000 žemelj (po 4 vin.) po 64 gramov. Ako kmetje za svojo pšenico 36 K dobijo, potem zamorejo svoje dolgove sami plačati. Pri velikih blebcih iz ržene moke je račun sledeči: 100 kg rži stane danes 22 K in da pri srednjem mletju 70 kg dobre moke. Teh 70 kg moke daje 40% kruha več; torej se iz 100 kg rži prav lahko 100 kg kruha dobi in 1 kg kruha košta toliko kakor 1 kg rži, torej 22 vinarjev. K temu pride še pekarski troški od 5—6 vin. za kg. V resnici pa je kruh dostikrat slab in stane 1 kg od 36 do 40 vinarjev. Iz teh števil je razvidno, da cena žitja ne vpliva na kruhovo ceno in da kmet krušne draginje ni kriv.

Davki v raznih državah. V belgijski zbornici predložil je poslanec mesta Lüttich, Hektor Denis, statistiko o visokosti davčnih bremen v posameznih državah. Glasom te statistike pade na glavo prebivalstva davka: v Angliji K 82:06, Francoski K 78:98, na Holandskem K 57:50, v Avstriji K 49:05, v Italiji K 45:84, v Nemčiji K 43:37, na Norveškem K 42:60, na Danskem K 41:70, v Belgiji pa K 34.—

Cenjeni naročniki!

S pričetkom zadnjega četrtletja v tem letu si usojamo ceneje čitatelje in prijatelje na nadaljno naročbo vabiti.

„Štajerc“

je tekem let dokazal, da ga ne zatre nobena sila, kër je ravno edino neodvisno, samostojno, napredno ljudsko glasilo. „Štajerc“ je in ostane najcenejši in največji v slovenskem jeziku pisani tednik za ljud-

stvo. Zato pa tudi napreduje in se razšira, medtem ko drugi listi hirajo in umirajo. A „Štajerc“ hoče tudi v bodoče ostati to, kar je bil, — zaščitnik brezpravnega, odiranega in zatiranega ljudstva. Zato pa je treba, da vsi ki so dobre volje, sodelujejo in pomagajo, da postane list še večji, da dobi še več naročnikov, kër bode potem lahko še obširneje pravice kmetov, obrtnikov in delavcev branil. „Štajerc“ ni podpiran od nobene strani, za njim ne stojijo bogate farovške blagajne in ne ruski ter srbski denar. Zato pa je tudi treba, da vsakdo napram „Štajercu“

svojo dolžnost

izpolni.

Ali si že plačal zaostalo naročnino? Ako ne, stori to takoj, kajti naročnina se mora vedno in povsod naprej plačati.

Ali si že pridobil kakšnega novega naročnika? Ako ne, stori to; ne misli, da bi bilo to bogve kako težko. Vključno grdemu nasilju naših nasprotnikov je med prostim ljudstvom še vedno dovolj pogumnih src, ki se jih da za našo stvar pridobiti. Marsikdo ne ve, kaj želi in hoče list „Štajerc“ povej mu to! Marsikateri čita list prav rad, pa ne pride do tega, da bi se naročil; pomagaj mu! Marsikdo se boji, daj mu poguma!

Ali si v tvoji gostilni, kavarni, brivnici in pri tvojem trgovcu že vprašal, jeli imajo „Štajerca“ naročenega? Ako ne, stori to takoj! Ako li se branili, pusti jih in povej jim, da ne marajo s njimi ničesar več opraviti imeti. Kdor ni z nami, ta je proti nam!

Povsod treba dela, prijatelji, — nam niso ne dohtarske pisarne ne prižnice na razpolago, — zato pa mora vsak „Štajercijec“ pomagati. Le tako bode

zmaga naša!

Pogoji in cene naročnine so na glavi lista znamenovani.

Vsi na delo!

Popolno zaupanje

pridobile so si

MAGGI -JEVE kocke

(gotova goveja juha).

po **5** vinarjev pri vseh gospodinjah.

ime **MAGGI** jamči za takošnjo pripravo in izvrstno kakovost.

Dopisi.

Sv. Lovrenc nad Mariborom. Puščavčani — Rudeče Bregčani! — Tudi vi ste že čitali članek v „Ostdeutsche Rundschau“? In groza vas je preletela? O, o, zakaj neki? Menda, da si je predznil ta mladi študentič povedati nekaterim gospodom resnico v obraz. Res se je parkrat prekupicnil in mu je zlezlo v članek nekaj vstic, ki niso čisto po našem, pa 999/1000 je istina in da je, pač priča prav jasno kričanje, ki se je jelo v zadnjem času. Res smešni so že članki v „Straži“. Ker je že predolgočasno vedno isto in vedno isto kvasiti iz enega kraja, si je dopisatelj „Straže“ izmislil nov modus. Obmejne občine morajo dati zdaj svoja imena za take članke. Ko čitaš prvi stavek, pa že znaš, kdo je pisatelj. Ali ga še ne poznaš? Ta črni broj si zdaj jelo ne ve drugače hladiti, da tlači imena poštenih tržanov v blato in jim pripisuje zdaj v svoji razburjeni, neobmejni fantaziji izmisljena dejanja. — Ne jezite se več. Jeza škodi zdravju. Gotovo je gospod „Rolf“ bil pozabil vam dati svoj članek najprej v popravo, v cenzuro. In to mu je za odpustiti. Najbrž je bil do sedaj mnenja,

la sme v časnikih pisati, kaj on hoče, kajti ti- rih „Ortsgehaltige“ na Dunaju nimajo. Dolžnje nam zato veliko hvale, da ste ga opozorili nato. Naslednji članek pride čisto gotovo že k vašem „Pressausschussu“ v cenzuro. V splošnem pa naj čim gospodje, ki blatijo zdaj Lovrenčane po svojih umazanih lističih, povske na pravi naslov pošljejo. Zakaj ne napadajo pisca omenjenega članka v „Ostd. Rundschau“? Zakaj napadajo le križane? Pa zakaj se ne podpišejo? Svetu- jeno klerikalnemu časopisju, naj raje molči, ker drugače bi znali mi zaropotati in marsika- tero resnico povedati!

Podova. 30. IX. 1912. Slov. Gosp. se je v zadnji številki bavil z našo požarno brambo. Na duševno plitvi članek se ne oziram. Omeniti moram le sledeče: Pri zadnjem požaru v Cirkov- nah je bila naša požarna bramba razun domače čiščevalske prva na pogorišču. Nakazalo se nam je, da stalnišče sreči gorečimi poslopiji. Kot vrli bram- borci se nismo zbalii nevarne pozicije, ampak karajžno smo se lotili težkega in nevarnega dela. A ogenj je bil najbrž slovensko-prvaški, ker se kaplunan Sorko naša nemška komanda ni bopadla. Ta gospodek mora biti strokovnjak v zadevi požarne brambe in bode iznašel sredstvo, s katerim se bode ogenj le na slovensko komando ali gasiti, ali je potem voda na razpologo ali ne. K tej iznajdbi bi mu iz srca čestitali. Danes smo imeli v domači vasi ogenj. Kaplan Sorko nam je manjkal, zategadelj smo morali po nem- ški komandi z vodo gasiti in smo tudi ogenj znebili, da je le pogorelo eno gospodarsko po- slopije, akoravno je bila nevarnost za sosede iz- meredno velika.

Cenjeni somišljeniki!

V kratkem času izšel bodè zopet tako lepošno priljubljeni

„Štajerčevi“ kmetijski koledar za leto 1913.

To je edino v slovenskem jeziku pisani ko- ledar, ki se ne izdaja iz teh ali onih osebnih, ali drugih vzrokov, temveč ima namen, podati od- nosalcem vse tekom leta potrebne seznamke, gospodarske nauke, važna določila, obenem pa tudi krasne slike, zabavne in izobraževalne vsebine.

Cena koledarju, ki bode zopet tako lep in velik kakor lansko leto (namreč 134 strani) znaša 60 vinarjev brez poštne. Za poštno je dodati 10 vinarjev. Kdor vzame 10 ko- ledarjev, dobi enega zastoj.

Prosimo cenjene somišljenike, naj tudi letos vsi vneemo ta izborni ljudski koledar razpisujejo. Ker imamo že jako veliko naročil, veta je, da se vsakdo čim hitreje naroči. Najbolje je, ako doda naročilu svoto v poštnih znamkah ali pa da se jih več naročnikov skupaj zbere, ki potem na en naslov naročijo. Za naročilo je najbolje naslednji sledeči formulir, ki ga je pravilno in natanko izpolniti, potem izrezati, v kuvert dati, in upravo „Štajerca“ nasloviti in (ako ste znamke ne pošlje odprto, na kuverti 3 vin. znamka; ako se pa znamke pošlje, potem za- stoji z 10 vin. marko) odposlati. Vsa naročila se vposlati izključno na upravo „Štajer- čevi“ v Ptuj.

Formular:

Tukaj odrezati.

Naročim.....kosov kmetijskega koledarja za
l. 1913 po 60 vin. in prosim, da se mi doda.....zastoj
(za vsačih 10 naročenih 1 zastoj).

Ime.....

Stan.....

Stanovališče.....

Pošta.....

Denar pošljin obenem v znamkah. Denar pošljin
v pošto nakaznico. Pošlje naj se mi po povzetju.
(Kar ne zadene, naj se prečrta!)

Odrezati.

Že opetovano sem sam slišal pritožbe, da naš list prinaša članke, katerih udje ne čitajo. To baje velja zlasti o agrarnopolitičnih člankih, katerih vsebina je prirostopu ljudstvu neraz-umljiva, toraj je za nje brez vrednosti. Te pritožbe pa niso neutemeljene.

Vsebinski omenjenih člankov je sicer tudi za našega kmeta velevažna, toda ker se mu niso razložili razni pojmi, ne more presoditi važnosti obravnavanega predmeta.

Da bodeš v bodoče lažje sledili poučnim razpravam, ki jih najdete tuintam, hočem — kolikor je v mojih skromnih močeh — za sedaj obrazložiti najpotrebnejše o carini.

Carina*) je javna dača, ki se plača od raznega blaga, katero čez meje kakšnega gospodarskega ali davčnega ozemlja.

Ze v starodavnih časih, ko še narodi niti niso poznali denarja, ampak se je blago zame- njavalo z blagom, toraj pri menjalnih kupčijah, se je odrajtovala carina. Pobiral se je ta davek za rabo cest, mostov, rek, za varno zavetje ladje v pristanišču; prodajalec je plačeval carino za prostor na sejmiščih, po trgih in v mestih, kjer je hotel spraviti v denar svoje pridelke in izdelke.

V Atenih in ostalih grških državah se je že več stoletij pred Kristom pobirala raznovrstna carina. Znašala je petdeseti del vrednosti blaga in se je morala odrajtati v denarju. V poznejši dobi se je pobirala od blaga, ki se je uvažalo ali izvažalo, dvajsetina njegove vrednosti. Izvoz nekaterih pridelkov, ki so bili za ljudstvo neo- bodno potrebni, je bil prepovedan, n. pr. zrnja, olja i. t. d.

V starem Rimu je bila carina najstarejši redni državni dohodek in se je že zahtevala za časa kraljev (753 pr. Kr. r.). Država je prvotno tirjala to davščino v pristaniščih, po cestah in na mostih. Znašala je 1/2 do 2 1/2 odstotka vrednosti blaga. Večkrat se je sicer v rimskem cesarstvu carina odpravila, toda kmalu zopet upe- ljala. V cesarski dobi (toraj za časa Kristusovega rojstva) se je uveljavil obmejni carinski sistem za celo državo, smatralo se je celo carstvo kot jedno carinsko ozemlje. Poleg tega se je odrajtovalo še krajevna carina.

Zgodnji srednji vek je prevzel od starih Rimljanov zlasti ta davek. Plačati jo je bilo treba pri prehodu skozi gotove kraje z živahnim prometom, v pristaniščih, na mejah, cestah i. t. d. Dostikrat se je pobirala kar v blagu, toraj se je trgovcu odzvel gotov odstotek njegovega blaga. Tudi za spremstvo, ki ga je dobil od mogočnih vitezov po nevarnih cestah, je plačeval trgovec davščino — carino.

Nemški cesarji so imeli takozvani carin- ski regal. Oni so pazili na to, da se carina ni tirjala po krivici, ampak le za rabo cest in mostov, katere je bilo treba napraviti in popravljati; razventega pa za varstvo, katero je zagotovil vitez kupcu z oboroženimi vojaki in hlapci. Cesarji pa so imeli pravico na svojem ozemlju vpeljati novo carino in jo pobirati. Te svoje pravice so tudi podeljevali svojim velikašem, kojih vojščake in denar so potrebovali za vojne. Cesarji pa so tudi oproščali o raznih prilikah razne svoje in tuje podložnike od plačila carine. To svoboščino so zlasti uživali potovalci na cesarski dvor. plemenitaši, duhovni velikaši, vojaki in romarji. Za gotove reči, ki jih je potnik potreboval vsak čas za svojo osebno rabo, pa se ni pobirala carina.

Ko so postali vsled oslabiljenja cesarske moči v posameznih vojvodinah deželni vojvodi skoro samosvoji, odzveli so tudi carinski regal svojemu vladarju.

V poznejši dobi se carina ni več pobirala za rabo cest, mostov, posamezno spremstvo i. t. d. posebič, ampak posamezna vojvodina se je smatrala kot jednотно carinsko ozem- lje. Te dežele, ki so zaprle svoje meje s carino proti svojim sosedom, so bile sicer izprva majhne, toda uvedle so zboljšanje in olehčanje prometa; kajti carina se je plačevala sedaj le na mejah. Male dežele so se združile

kmalu v celo skupino, provincijo, in še pozneje v državne obmejne carinske jednote, zavladal je sistem obmejne carine. Ko je zmagala misel z družene ga carinskega ozemlja proti zgoraj omenjeni medzemni carini, pome- nilo je to ogromen napredek. Seveda pa manjka obmejni carini značilni znak nekdanje te dače, da se jo namreč odrajta za to ali ono delo ali uslugo (cesto, most, spremstvo). Carina se je spoznala in cenila kot bogat vir državnih dohod- kov. Z nakladanjem carine je država imela očvi- viden namen, pridobiti javnemu gospodarstvu lepe dohodke. Dali so ji jih pred vsem trgovci in kupci. Ker pa je kupčija v večji meri prva uvedla rabo denarja in denarni promet v pro- metno življenje, in ker je toraj bila prva in glavna nositeljica denarnega gospodarstva, zagot- ovila si je država nadaljno korist, da je dobila prejemke v suhem denarju in to že v dobi, ko še je bilo iztirjanje davka v gotovini v povojih in združeno z velikimi težkočami. Tako je toraj carina postala davek.

(Naprej prihodnjič.)

SUKNA in modno blago za gospode in gospe
pripočta izvozna hiša 140 **ZE FIRE**

Prokop Skorkovsky in sin
v Humpolcu na češkem.

Vzorci na zahtevo franco. Zelo zmerne
cene. Na željo hočem dati takoj izgotoviti gospodske obleke.

Novice.

Kadar ima kmet denar... Meščanski list „Vossische Zeitung“ piše: Dobra žetev bi zamogla tudi naši industrijski visoki konjunkturi stalni obstoj zaguriti. Celo v naši industrijski dobivelja še vedno stara beseda: „Hat der Bauer Geld, hat's die ganze Welt“. Posredno in neposredno je mnogo od uspeha zemeljskih plodov, od prosperitete kmetijstva odvisno. Koliko modernih industrijskih panog se naslanja tesno na kmetijsko! Koliko fabrik živi od prodaje svojih izdelkov med kmeti, kateri zopet morajo polje- delstvo vedno moderneje, z drugimi proizvajal- nimi načini izvrševati. Kako je n. pr. šlezjska Montan-industrija odvisna od izpada vzhodno- nemške žetve; ali pa srednjo-nemška industrija, kako je odvisna od izpada žetve sladkorne repe! In k temu pride še zvišana zmožnost konzuma kmetijskega prebivalstva za vse potrebščine vsak- danjega življenja. Večini naših industrij je hitra domača razprodaja ljubša od forciranega izvoza po dostikrat v mednarodni konkurenci jako znižani ceni!... Kadar ima kmet denar, takrat ga ima ves svet...

Avstrijska živinoreja. Ker pričanja draginja mesa zopet javnost razburjati in kričijo neved- neži, da so tega kmetiji krivi, treba se je ozi- rati na stanje naše domače živinoreje same. V celi monarhiji, torej v Avstriji, Ogrski, Hrvatski in Slavoniji, Bozniji in Hercegovini imamo gla- som zadnjega živinskega štetja: govede 178 milijonov kosov, svinj 14.5, ovc 13.5, koz 3.1 milijonov kosov. V razmerju z drugimi velevlasti imamo razven Francoske največ goveda in raz- ven Nemčije največ svinj. Naša živinoreja je torej v vplodnem popolnoma zadovoljiva in je neumno kričanje po uvozu tujega mesa le hujskarija proti kmetu!

Vbogi car! Zadnjič se je preselila carjeva družina v svoj lovski grad Spala. Na železniški postaji pa se ji je nekaj prav neprijetnega zgo- dilo. Neznani tatovi so namreč vlomili skozi streho enega vagona dvornega vlaka in so ukradli 120 funtov srebrnine od carjeve mize. Tatove doslej še niso vjeli. Da bi le enkrat ne ukradli — carja-batjuško samega!

Hudo zimo bodemo letos imeli. Tako vsaj pravijo stari ljudje, ki se na to ruzumejo. Skle- pajajo pa svoje prerokovanje iz naravnih dejstev, ki jih je treba na vsak način vpoštevati. Tako pravijo, da cveti hajdina do špic, da so napra- vile mravlje vhode v svoje zgradbe izredno vi- soko in da so novi nastavki popkov na sadnem drevu prav debelo zaviti. Bodemo videli!

Kmet, pomisli! Listu „Bauernzeitung“ se piše iz Merana na Tirolskem: V kapucinskem kloštru v mestu Meran je 8 patrov. Tam pa plačujejo kmetje toliko sv. maš, da jih ti patri sploh ne morejo vse čitati. Pobožni kmetje pla- čajo v tem kloštru vsako leto več kot 15 tisoč maš. Ker imajo kapacini tudi mnogo družega opravila, zamorejo na leto k večjem 2 tisoč

*) Ako se mogoče kdo izmed čitateljev hoče bolj poglobiti v carinska vprašanja, čita naj knjigo od Schönb erga, Blunt- schlija, Matlekovitsa, Rosherja, Wagnerja i. t. d.